

такава мъка, че се побоя да се затвори въ стаята си.

Излъзълъ навънъ — той се вгледа въ бълналия се друмъ, който се губѣше въ далечни падини — и пожела да тръгне, та да върви, върви нѣкжде, де никога не е билъ, де никой не го познава. . . И тамъ, въ непознатия край да се потули за да забрави себе и минало.

Безъ да мисли кжде отива той тръгна.

Кжде отива — не знаеше. Защо е тръгналъ? — не мислѣше. Чувствуваше, че ще му поотлекне ако е далечъ отъ тамъ, дето е жертвата му, ако не вижда стария ханъ, ако остане самъ.

Стигна на близката падина и спрѣ.

Наоколо нѣмаше жива душа.